

Küstah Komşu Çınar

– HacıAli Bayram · 10 Haziran 2009

Asırlık bir çınar vardı küstah, kibirli;
Azbuz rüzgâr, ona bir şey yapamaz belli.

Dibinden bir çay akardı, halinden memnun;
Komşu bir de kamış bitmişti, içinde suyun.

Ne zaman bir rüzgâr çıksa, kamış eğilir;
Çınar ise dik duruşu ile öğünür.

Kamışı, kamış yaratmış mevla, ne yapsın;
Artık sabır gerek, belalara dayansın.

Her defasında, ne oldu, belin mi büküldü;
Kamış kardeş, vahh! püsküllerin mi döküldü.

Der; komşusuyla alay edermiş, mağrur çınar;
Onca gücü, kuvvetiyle ona kim çatar.

Derken, böyle aylar, yıllar geçip gidermiş;
Her fırtınada çınar, kamışla alay edermiş.

Zaman içinde, görülmemiş fırtınalar,
Çıkmış; esmiş ki, ne kamış görmüş, ne çınar.

Kamışın beli taa, dibinden bükülüyormuş;
Eğildikçe kamış, suya gömülüyormuş.

Çınar,hoşur huşur sesler çıkarıyormuş;
Bazı uç dallarını şehit veriyormuş.

Dinmek bilmemiş fırtına, gittikçe artmış;
Sonunda dayanamamış, upuzun yatmış.

Kökünden sökülmüş, ömrü yarıyken bitmiş,
Eğilmeyi bilmeyince, yıkılıp gitmiş.

Zaman geçmiş, fırtına dinmiş, karnış kalkmış;
Fırtına geçti komşu, hey, kalksana demiş.

Kalkmam, köküm dibinden söküldü benim;
Hem, dallarım kırıldı, belim büküldü benim.

Meğer yeri gelince eğilmek, meziyetmiş;
Eğilmemek, yok yere, nefsime eziyetmiş.

Fırtına çıkınca, olma çınar gibi kibirli;
Tevazu sahibi ol, gereğinde eğil.
Sabırlı olursan geçer, felaket hali;
Sık sık, de ki; hasminallah ve niğmel vekil.

*****
Doğruyu söylemek değil, anlatmak güçtür.
Akıllı insanlara gülmek, delilerin ayrıcalığıdır.
(Jean de La Bruyere)

*****
*****